Johannes Daasvand

Frigjøringen i Kristus

og Den avgjørende prøve

Oversatt til norsk
Gamle stier · gamlestier.no

Johannes Daasvand: *Frigjøringen i Kristus* (og Den avgjørende prøve).
Tekstene er frie fordi forfatterne døde for mer enn 70 år siden. Oversettelsene er eget arbeid.
Bibelsitatene er fra Norsk Bibel 88/07.
Boka kan leses, skrives ut og deles fritt. Den nyeste utgaven finnes alltid på gamlestier.no.
Utgave 26. november 2026.

Innhold

Frigjøringen i Kristus – del 1 1
1. Frigjøreren 1
2. Frigjort og lykkelig 2
3. Frigjøring fra syndens skyld 2
4. Du er løst! 3
5. Frigjøringens glede 4
6. Treller du under selvlivet? 5
7. Hindringer for frigjøringen 6
8. En falsk innbilning 7
9. Frigjort fra syndens makt 7
10. Blikket på Kristus frigjør 8
11. Frigjøringen er en livssak 9
Frigjøringen i Kristus – del 2 11
12. Forskjellige slags trelldom 11
13. Frigjort fra – 12
14. Løs ham og la ham gå! 13
15. Frigjøring fra verden 14
16. Frigjøring fra dommen 15
17. Fri fra dommen 16
18. Frigjøring fra helvete 16
19. Om å leve et frigjort liv 17
20. Frigjort til – 18
21. Et frigjort liv 19
Den avgjørende prøve 21
1. Hjertebladet i kristenlivet 21
2. Den avgjørende prøve 22
3. Brudens sinn 24
4. Det rette utgangspunktet 25
5. Oppgaven 25
Om Johannes Daasvand 27

Frigjøringen i Kristus – del 1

1. Frigjøreren

Hvem er han som alene kan gjøre oss «virkelig fri»? Hvem er han som har utført det store frigjøringsverket som gjelder alle mennesker? Det betyr mye at vi vet litt om hvem han er. Da kan vi verdsette verket hans.

Han er sann Gud, ett med Faderen. Både i dåpsbefalingen og i den apostoliske velsignelsen ser vi at Jesus Kristus blir stilt side om side med Faderen og Ånden.

Selv sier Herren: «Den som har sett meg, har sett Faderen.» «Hadde dere kjent meg, så hadde dere også kjent min Far. Og fra nå av kjenner dere ham og har sett ham» (Joh 14,7–9).

Han er også et sant menneske, lik oss i alt, unntatt synden.

I forklaringen til den andre trosartikkelen heter det: «Jeg tror at Jesus Kristus er sann Gud, født av Faderen fra evighet. Jeg tror også at han er sant menneske, født av jomfru Maria, at han er min Herre, som har gjenløst meg, som var fortapt og fordømt til den evige død, at han har fridd meg fra synd, død og Satans rike, ikke med gull eller sølv, men med sitt hellige, dyre blod og sin uskyldige pine og død …»

«Hvorfor måtte Guds Sønn bli et sant menneske?» spør barnelærdommen vår. «For at han for oss mennesker og i vår dødelige natur kunne smake dødens bitterhet.» «Hvorfor måtte han også være sann Gud?» «For at hans død og blod kunne ha en uendelig forsoningskraft.»

Her er han som vil løse
hver syndebunden trell.
Her er han som vil øse
trøst i hver bange sjel.

2. Frigjort og lykkelig

Guds mening og mål med hver enkelt av oss er at vi skal bli frigjorte og lykkelige mennesker her på jorden og salige i himmelen. Vi har mange klare ord i Bibelen som viser oss det.

«Jeg er kommet for at de skal ha liv og ha overflod», sier Herren (Joh 10,10).

«Dette har jeg talt til dere for at min glede kan være i dere, og deres glede bli fullkommen» (Joh 15,11), sier han til vennene sine. Like før har han talt til dem om det inderlige fellesskapet de står i med ham, og har sammenlignet seg selv med vintreet og dem med greinene.

Men det er ikke alle som Herren når sitt mål med. Derfor sier han: «Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri» (Joh 8,36).

Ser vi nå på hvordan det står til, ikke bare blant dem som er vantro, men også blant oss som er troende, finner vi så få virkelig lykkelige mennesker. De aller fleste troende er lite lykkelige i kristenlivet sitt.

Hva kan årsaken være? Det er ikke Guds skyld, som vi har sett. Han vil at vi skal bli frelst og lykkelige her og så være salige i evighet, sammen med alle de hellige i herligheten.

Årsaken er at de fleste mennesker lever i åndelig trelldom.

Og Satan er med i spillet. Får han ikke hindre et menneske i å komme i fellesskap med Gud ved troen på Jesus, gjør han alt han kan for å trellbinde ånden vår, så vi ikke skal være frigjorte og bære frukt til Guds ære.

Vi vil nå prøve å få lys, Skriftens lys, over den herlige sannheten at Jesus kan gjøre oss «virkelig fri», så vi ved troen kan gjenspeile et lykkelig og frigjort liv under alle ytre kår.

3. Frigjøring fra syndens skyld

Frigjøringen i Kristus omfatter hele menneskelivet, som vi skal se etter hvert. Men først av alt må Gud ved sin Hellige Ånd få vise oss at vi trenger frigjøring, både fra syndens skyld og fra syndens makt og herredømme.

I barnelærdommen vår heter det at synden «har formørket forstanden», så vi er åpne for «alle villfarelser og falske dommer om det som hører Gud til». «Av den medfødte arvesynden springer alle gjerningssynder ut, i tanker, lyster, ord og gjerninger. I denne usalige

syndestanden er da alle mennesker under Guds vrede, skyldige til all straff, timelig, åndelig og evig.»

Vi er skyldige. Synd er å «skyte bom» – å bomme på målet, Guds mål med livet vårt. Og «den som synder, skal dø» (Esek 18,20). Den dommen kan ikke forandres. Gud har selv sagt det.

De to store budene, «Du skal elske Gud over alle ting og din neste som deg selv», rommer til sammen alle de andre. Har vi brutt Guds bud, er vi skyldige til døden. Vår stilling er forferdelig dersom det ikke finnes en stedfortreder.

Men nå er Jesus Kristus, Guds egen Sønn, kommet som vår frigjører.

«Med sitt hellige liv og sin fullkomne lydighet har han oppfylt loven i vårt sted. Med sin bitre lidelse har han utstått straffen for oss og på sjel og legeme følt lovens forbannelse, den timelige og evige død, for våre synder, som i Guds dom var tilregnet ham. Og slik har han fullført hele det store gjenløsningsverket.»

Dommeren selv for dødsfangene døde,
Gud er forsonet, han ofret antok!

En av de gamle salmedikterne gir uttrykk for gleden over frigjøringen fra syndens skyld i disse linjene:

Jeg ser mitt skyldebrev
til korset naglet blev.
Og i din grav i haven
der er min synd begraven
til evig skjul og gjemme,
hvi vil jeg da meg gremme!

4. Du er løst!

Jeg har møtt så mange søkende som har spurt omtrent slik: «Hva skal jeg gjøre? Jeg ser at jeg har syndet, men jeg får ikke til å angre synden min slik jeg vil. Hjertet mitt er så hardt. Jeg ber og ber, men det nytter ikke for meg. Det er like stengt. Jeg ser ingen utvei.»

Har du det slik og leser denne lille artikkelen, vil jeg si til deg det samme som jeg har sagt til så mange i den stillingen:

Du kan takke Gud for at du nå er blitt enig med Den Hellige Ånd i synet på deg selv. I Ordet sier han at du er en fortapt og fordømt synder som ikke kan løse deg selv.

Du kan ikke tro, ikke angre, ikke be og gråte slik du burde. Ja, du er åndelig død.

Det du nå skal gjøre, er å høre evangeliets herlige budskap. Jesus sa en gang: «Den time kommer, og den er nå, da de døde (de åndelig døde) skal høre Guds Sønns røst, og de som hører, skal leve» (Joh 5,25).

Hva sier så Jesus til en som deg? Jo, hør! Han sier at du er løst!

Da Kristus Jesus døde på korset, ropte han: «Det er fullbrakt!» Da løste han deg. Da ble synden din tatt bort fra Guds åsyn som grunn til fordømmelse. Tro det, slik du nå er.

En prest skriver: «Hva sa Herren Jesus på korset? ‹Det er fullbrakt!› Slik lød de hellige ordene fra hans munn. Han har brakt i stand en hel og full forløsning! Da trengs det ingen annen forløsning, verken for deg eller meg. Hver den som ber: ‹Herre, løs meg!›, forringer korsets verdi. Han tror ikke ordet fra korset: ‹Det er fullbrakt!›

Mens du ber Herren om å løse deg – mens du altså venter noe av ham – venter han noe av deg! Han venter at du skal tro på hans fullbrakte forløsningsverk.»

Du er løst! Jesus har frigjort deg fra syndens skyld og straff! Det er budskapet fra Herren til deg. Tro det i dag – nå mens du leser disse linjene.

5. Frigjøringens glede

Det er soleklart at den som har sittet fanget eller i stor gjeld, og så blir fri og kvitt gjelden, blir glad og takknemlig mot den eller dem som hjalp ham.

På det åndelige området gjelder den samme loven. Den som har sett at han er skyldig for Gud og lenket av synd og vantro, og så ved Åndens lys får se inn i evangeliets herlige frihet, han blir glad.

En av de gamle vitner slik: «Han dro meg opp av fordervelsens grav, av den dype gjørmen. Han satte mine føtter på en klippe, han gjorde mine trinn faste. Han la i min munn en ny sang, en lovsang for vår Gud» (Sal 40,3–4).

Da Guds folk i den gamle pakt ble fridd ut av slaveriet, heter det: «Da fyltes vår munn med latter, vår tunge med jubel … Store ting har Herren gjort mot oss, vi ble glade» (Sal 126,2–3).

Da den bortkomne sønnen var kommet hjem, står det at «de begynte å være glade». Og om den romerske offiseren som apostelen ledet

til Kristus midt på natten, heter det at «han gledet seg, etter at han … var kommet til troen på Gud» (Apg 16,34).

Å, vi synger for lite til pris for ham som kjøpte oss fri fra syndens skyld og straff!

Syng om ham som ga deg livet,
syng om alt hva deg ble givet,
syng det frisk og freidig ut:
Evig ære være Gud!

Du som ennå sliter i lenkene og lengter etter å bli frigjort i ånden din, hør et budskap fra din Gud og Frelser: Du er kjøpt fri av Jesus, da han døde for hele verdens synd! Vend om til ham av hele ditt hjerte og ta imot syndenes forlatelse, så skal du få være med og synge:

Lov, pris og ære være Gud,
som ga sin Sønn her ned
å løse oss av fengslet ut
og bringe jorden fred!

6. Treller du under selvlivet?

Når en synder blir frigjort ved troen på Jesus, får han en ny natur. Han får «del i guddommelig natur» (2 Pet 1,4), som apostelen sier det.

Men han har fortsatt den gamle naturen. Bibelen og den felles kristne erfaringen bekrefter det. Denne naturen viser seg forskjellig hos oss. Sinnelag og temperament, oppdragelse og arv spiller inn.

Noen har et hissig sinn. De blir lett sinte. Og det er synd. «For manns vrede virker ikke det som er rett for Gud» (Jak 1,20), sier den gamle boken.

Andre er av naturen lett sårbare. De blir lett fornærmet. Det er synd. Det er selvlivet eller det gamle mennesket som blir fornærmet når det ikke blir tatt hensyn til.

Kanskje du er stolt og viktig av naturen. Det er synd å være stolt. Eller du er sladderaktig. Du har en løs tunge som sårer og stikker. Det er synd. Det er det gamle mennesket – ikke det nye.

En annen er forfengelig. Speilet kunne fortelle det, om det kunne tale. Å være forfengelig er synd. Andre har et urent sinn. Å gi rom for urene tanker er synd. Slik kunne vi nevne flere måter den onde naturen viser seg på.

I Guds nærhet, under den himmelske lyskasteren, lærer vi å kjenne de svake sidene ved vårt vesen. Vi oppdager «innfallsportene» for djevelen.

Mange kristne treller under det gamle mennesket, og Guds hellige navn blir vanæret. Er du en av dem?

La oss be som den gamle salmisten: «Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangfoldige tanker, se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei!» (Sal 139,23–24).

La oss be om et villig sinn, så vi lar oss gjennomskue og ransake av det altseende øyet. Det er det første skrittet til utfrielse fra trelldommen under det gamle mennesket eller selvlivet.

7. Hindringer for frigjøringen

Er det mulig å bli frigjort fra å trelle under synden? Ja. Men først skal vi se på det som hindrer Den Hellige Ånds gjerning.

Når en kristen våkner opp og spørsmålet om frigjøring blir levende, er det flere avsporinger vi skal merke oss. Vi kjenner oss sikkert igjen i en eller flere av disse avveiene i helliggjørelsen.

Den vanligste er at en nå skal ta seg sammen for å «bli bedre». Så tar en seg sammen, og så – blir en bare verre. Det blir bare nederlag på nederlag. Om denne avveien kunne det skrives mye. Det er «kjente trakter» for mange.

En annen avsporing er å gi opp og slå seg til ro: «Det nytter jo ikke likevel. Jeg er nå en gang slik.» Fra denne tilstanden er det ikke langt til det Skriften kaller «svik i ånden».

Når en troende ikke opplever frigjøring fordi han går forbi korset på Golgata, er veien ikke lang til dette fryktelige: å unnskylde synden.

Et hissig sinn og en kvass tunge kalles «å være ærlig». «Jeg sier nå ut hva jeg mener. Jeg legger ikke skjul på noe.» Så kan en såre og stikke og til og med baktale, under skinn av å være ærlig og sann.

Forferdelig! Nå er synden blitt en dyd.

Forfengelighet og stolthet kalles å ha en utpreget sans for det vakre. Å være gjerrig kalles å være sparsom og ha omsorg for sine egne. Å være egen og sta kalles å ha en sterk karakter.

Den Hellige Ånd kaller alt dette synd. Det er kjødet eller det gamle mennesket som viser seg på alle slags måter.

Måtte Herren få vekke oss alle! La synden få sitt rette navn, og la den få lysets dom.

8. En falsk innbilning

Djevelen vil hindre en troende i å bli frigjort fra å trelle under selvlivet.

Det gjør han på tre måter: Han holder oss i trelldom og eget strev, han får oss til å resignere og gi opp hele saken, eller han får oss til å lytte til den falske påstanden at en kan bli kvitt den onde naturen ved en ny åndsdåp.

Fullkommenhetslæren er helt ubibelsk. Den påstår at en troende her i livet kan bli helt syndfri – altså ferdig med arvesynden, synden i vår natur.

At en troende kan oppleve en særlig åndsfylde, er et faktum. Men den henger alltid sammen med en ekstra utrustning til tjenesten.

Synd i naturen vår har vi så lenge vi er her på jorden. «Dersom vi sier at vi ikke har synd, da bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss» (1 Joh 1,8), sier den inspirerte apostelen. Klarere kan det ikke sies.

Til de troende i Rom skriver apostelen Paulus: «For dersom dere lever etter kjødet, da skal dere dø» (Rom 8,13).

Å innbille seg at kjødet er utryddet fordi en ikke faller for ytre synder, er bedrag. Kjødet viser seg på så mange fine måter at bare den som lever nær Gud, oppdager det.

Mener en at en er blitt fullkommen, viser det i beste fall at en lever i åndelig «måneskinn». I verste fall er en kommet inn i et forferdelig selvbedrag som bare Den Hellige Ånd kan avsløre.

Nei, veien til frigjøring fra å trelle under synden går ikke den veien. Bare Den Hellige Ånd kan i Ordets lys vise oss «veien mellom avveiene», og han gjør det villig for alle som vil lytte til det han sier.

9. Frigjort fra syndens makt

«Hvordan har Kristus gjenløst oss fra synden?» spør barnelærdommen vår. Den svarer slik: «1. Syndens skyld og straff er tatt bort. 2. Syndens makt og herredømme er brutt.»

Det første svaret sikter til rettferdiggjørelsen i Kristus, eller Kristus for oss. Det andre sikter til helliggjørelsen, eller Kristus i oss.

En troende er altså i Kristus Jesus frigjort fra å trelle under synden eller den onde naturen. Synden er i oss, men vi er ikke lenger i synden.

Skriften lærer uttrykkelig at en troende ikke skal ligge under for selvlivet. «For synden skal ikke få herske over dere, for dere er ikke under loven, men under nåden» (Rom 6,14). «Vandre i Ånden! Så skal dere ikke fullføre kjødets lyst» (Gal 5,16).

Tror vi at vi må ligge under for synden, undervurderer vi Kristi forløsning. En forfatter sier:

«Gud være lovet, seieren er vunnet, syndens makt er brutt, frihet og fred er gitt oss ved den gjenløsningen Kristus har fullført. Min oppgave er å ta imot denne fullkomne frelsen i barnlig tro og regne meg selv som en som er frelst og frigjort. Da kan jeg si med grev Zinzendorf til djevelen, synden, døden og verden: ‹Jeg har ikke mer med deg å gjøre, og du har ikke mer med meg å gjøre.› Det er troens gode strid – og den har seieren.»

Mange troende lengter etter å oppleve denne herlige sannheten i dagliglivet. De er trette av sine mange og smertefulle nederlag.

Måtte Den Hellige Ånd få lære oss å gå troens vei også her, på samme måte som vi gikk troens enkle vei da vi ble frelst og rettferdiggjort.

10. Blikket på Kristus frigjør

«De så opp til ham og strålte av glede» (Sal 34,6). Slik står det om de troende i den gamle pakt.

Blikket på Kristus frigjør oss ikke bare fra syndens skyld og straff. Det frigjør oss også fra syndens makt og herredømme. Det frigjør oss fra å trelle under vårt gamle menneske.

Apostelen sier at vi som troende «skylder … ikke kjødet noe, så vi skulle leve etter kjødet» (Rom 8,12). Vi er «frigjort fra synden og er blitt tjenere for Gud» (Rom 6,22).

Når vi i ånden stiller oss ved det midterste korset på Golgata, hva ser vi da? Hva forteller Ordet oss om hva Kristi død er verd for oss?

Apostelen sier: «Jeg er korsfestet med Kristus» (Gal 2,19). Det så han. Hvordan skal vi kunne gripe denne vidunderlige sannheten? For det er ikke bare Paulus som kan si dette, men hver eneste troende.

Var vi med på korset? Var Paulus med der? Saken er at Kristus kom som slektens andre og siste stamfar. Både han og Adam representerte hele slekten. Derfor står det at «alle dør i Adam» (1 Kor 15,22).

Men i Kristus døde alle. «Én er død for alle, og derved har de alle dødd» (2 Kor 5,14), sier Ordet. I dette lyset må vi se apostelens ord: «Jeg er korsfestet med Kristus.» Det heter også at «vårt gamle menneske ble korsfestet med ham» (Rom 6,6).

Alt det enhver troende kjenner av synd i tanker, lyster og vesen, det vi kaller selvlivet, den onde naturen eller det gamle mennesket, fikk sin dom i Kristi død på korset. Derfor kan det aldri fordømme oss.

«Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus» (Rom 8,1). Det er denne sannheten som løser og frigjør oss fra å trelle under synden. Det er en sannhet som først må tros. Så kommer opplevelsen.

11. Frigjøringen er en livssak

Ved troen ser en kristen at han er løst fra synden i og med Kristi død på korset. Det er altså en trosopplevelse.

Jeg ser med troens blikk at mitt gamle menneske fikk sin dødsdom i Kristi død, og at synden derfor ikke lenger kan anklage eller fordømme den som er i Jesus.

Men frigjøringen er også en sak som gjelder hele livet. Gjennom fellesskapet med Jesus og bruken av Ordet må sannheten bli ny for den troendes hjerte, igjen og igjen.

Jeg kjenner ingen sannhet som er så vanskelig å holde fast på i troen som nettopp denne: at jeg døde med Kristus på korset, og at jeg derfor er løst fra å trelle under den synden som bor i meg.

Derfor må vi stadig ha blikket rettet mot vår velsignede Herre og la hans Ånd fornye vårt indre menneske gjennom Ordet.

Om den praktiske siden ved denne sannheten taler disse ordene: «Men døde vi med Kristus, da tror vi at vi også skal leve med ham … Slik skal også dere regne dere som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus … For synden skal ikke få herske over dere, for dere er ikke under loven, men under nåden … Og når dere nå er frigjort fra synden, er dere blitt tjenere for rettferdigheten» (Rom 6,8.11.14.18).

«Men vi som med utildekket ansikt ser Herrens herlighet som i et speil, vi blir alle forvandlet til det samme bildet, fra herlighet til herlighet, som av Herrens Ånd» (2 Kor 3,18).

En forfatter skriver: «Men å se på Jesus hele tiden er noe en må øve seg i. Det kan hende at du i begynnelsen glemmer å se på ham, og så lider du nederlag. Da må du ikke gi opp. Du må ikke tenke: ‹Så var det likevel ikke rett med meg.› Nei, bøy deg for Herren og begynn frimodig å se på ham igjen.»

Frigjøringen i Kristus – del 2

12. Forskjellige slags trelldom

Dersom Satan ikke kan trellbinde en troende under selvlivets mange krav, prøver han på andre måter å lenke ånden vår.

Kanskje du treller under lovlige gjøremål? Du har det så travelt med helt lovlige ting at du forsømmer ditt indre liv. De mange tingene har tatt plassen til det ene nødvendige. Det gode er blitt til hinder for det beste.

Det var ikke Guds mening da han ga deg en livsgjerning. Har du det så travelt at ånden din ikke er fri, er du utenfor Guds plan.

Eller kanskje du treller under sorgene og bekymringene dine? Det ser så tillatt ut. Ja, det virker til og med så nødvendig å sørge over ett og annet som vil tynge og lenke ånden vår.

Her må vi ikke glemme at formaningen om å kaste all vår bekymring på Herren er ment alvorlig.

Veien til å eie den freden som overgår all forstand, er å «la i alle ting bønneemnene deres komme fram for Gud» (Fil 4,6–7).

Mange troende er treller under verdens moter. De er blitt moteslaver. Vi skal ikke skille oss unødig ut fra andre mennesker, verken i klær eller levesett, så lenge det holder seg innenfor sømmelighetens grenser. Men vi skal slett ikke la oss lenke av all verdens motesnobberi.

Kulturlivets «giftplanter» skal vi holde oss borte fra. Vi skal ikke la oss trellbinde av noe som vil forpeste ånden vår og gjøre oss døve for det Herren sier.

Prins Oscar Bernadotte sa en gang om teateret: «Så er det troende som går i teateret, et sted der djevelen åpenbart hersker. Det er farlig

at slike mennesker kommer bort fra kongeveien og kan føre andre vill.»

Kristus Jesus metter oss uten de mange tvilsomme fornøyelsene, om vi lever i det fortrolige fellesskapet med ham. Vær viss på det. Prøv det!

13. Frigjort fra –

I Kristus Jesus er en troende frigjort fra alt som vil trellbinde ham og vanære Gud. Da kommer det an på om vi bruker friheten vår eller om vi lar oss trellbinde på nytt.

Steinberger sier noen kraftige ord om en troendes frihet:

«Av alle sannhetene i Den hellige skrift er det vel ingen som er så skjult for mange Guds barn som denne: at vi i Kristus har full frigjøring fra alle våre fiender. Jesus har overvunnet dem alle. Han har seiret over hele linjen.

Vi er løst fra syndens skyld, for Guds lam har fullført skyldofferet og betalt gjelden vår (Jes 53,10).

Vi er løst fra syndens makt, for vi er døde fra synden med Kristus og ved hans Ånd satt over i en helt annen livssfære (Rom 6,6; 8,2; Gal 2,20).

Vi er løst fra mørkets herredømme, for der synden har mistet sin makt, er også djevelens herredømme slutt (Kol 1,13; 2,15).

Vi er frigjort fra en ond samvittighet, for Kristi blod har renset samvittigheten vår fra døde gjerninger (Hebr 9,14; 10,22).

Vi er frigjort fra dødsfrykten, for Kristus har gjort til intet den som hadde dødens velde. Med det har han fridd alle dem som av frykt for døden var i trelldom hele sin livstid (Hebr 2,14–15).

Vi er i Kristus frigjort fra ‹vreden som kommer›, og fra den siste dommen, for vi er ikke lenger under vreden, men under nåden (1 Tess 1,10; Joh 3,36).

Jesus har frigjort oss helt og fullt. Hans tjener Paulus formaner oss til å bli i denne friheten og ikke igjen la oss legge under trelldommens åk (Gal 5,1).

Vi kan ikke og skal ikke kjempe for å få denne friheten, men vi skal gå inn i den friheten Jesus har vunnet for oss.»

Dette er klare ord om hva vi som troende er frigjort fra. La oss tenke grundig over det og så takke vår store frigjører for det veldige han har gjort for oss.

14. Løs ham og la ham gå!

Lasarus var kommet ut av graven. Han hadde fått liv. Her er han et bilde på en åndelig død synder som er blitt omvendt og ved troen på Jesus har fått liv i Gud.

Det var sikkert stor glede i flokken, og ikke minst i Lasarus' hjerte, da han stod der. Slik er det også i dag når mennesker får oppleve livet med Gud.

Men det var også noe trist og uhyggelig ved Lasarus straks han var kommet ut av graven. Han hadde ennå likklærne på. Han var «ombundet med liksvøp på føtter og hender», står det.

Så sier Jesus til sine: «Løs ham og la ham gå!» (Joh 11,44).

I dag ser vi også noe lignende. Mange som er «kommet ut av graven» – ut av den åndelige dødens grav – har ennå likklærne på. Det er så mye igjen som minner om det gamle livet. De er ikke løst fra verdens ånd og vesen. «Det lukter lik av dem.»

Jeg ber om at dette formaningsordet ikke må støte noen, men få oss til å undersøke om vi trenger å bli løst fra ett og annet som vanærer Herrens hellige navn.

Verden i dag er som i går,
frister og trenger og sårer.
Kulden den vil i sjelen inn,
giften i tidens vær og vind
truer å røve oss livet.

Slik synger biskop Laache. Formaningen om ikke å skikke seg lik verden trengs sikkert i dag.

Med verden menes ikke Guds skapte univers (Hebr 1,2). Heller ikke i første rekke menneskene. Å skikke seg lik verden er å la seg fange av det syndige i verden, av tidsånden. Og tidsånden har alltid vært mot Gud.

«Venn dere ikke til hedningenes vei» (Jer 10,2), sier profeten til Guds folk i den gamle pakt. De skulle være et folk som var skilt ut, og som i vesen og liv viste at de var Guds folk.

Det har alltid vært en fare for troende å bli fanget av tidsånden. Den har en forferdelig makt til å ødelegge det åndelige synet vårt, så vi ikke lenger skjelner mellom det som ærer Gud, og det som vanærer navnet hans.

Her må vi hjelpe hverandre til å bli løst fra alt som vil lenke ånden vår.

15. Frigjøring fra verden

Et av de apostoliske brevene beskriver hva som menes med «verden» – den verden en i Kristus er frigjort fra, og som Herren fortsatt vil frigjøre sitt folk fra: «For alt som er i verden, kjødets lyst og øynenes lyst, og hovmodig skryt av det en er og har, er ikke av Faderen, men av verden. Og verden forgår og dens lyst …» (1 Joh 2,16–17).

Alt det som lokker og frister oss utenfra, alt det som rører seg i tiden og ikke er av Gud, det er «verden», som en troende ikke skal skikke seg lik.

Tidsånden i dag blir skildret i et annet apostelbrev.

Der heter det: «Men dette skal du vite, at i de siste dager skal det komme farlige tider. For menneskene skal da være egenkjærlige, pengekjære, skrytende, overmodige, spottende, ulydige mot foreldre, utakknemlige, uten aktelse for det hellige, uten naturlig kjærlighet, uforsonlige, baktalende, umåtelige, voldsomme, uten kjærlighet til det gode, svikefulle, oppfarende, oppblåste, slike som elsker sine lyster høyere enn Gud. De har skinn av gudsfrykt, men fornekter dens kraft …» (2 Tim 3,1–5).

Her er et treffende bilde av mennesket i vår tid. La oss bare streke under dette: pengekjære – skrytende – spottende – ulydige mot foreldre – elsker sine lyster høyere enn Gud – skinn av gudsfrykt.

Er det ikke dette som preger tidsånden i dag? Og det vil så lett trenge seg inn på en kristen og gjøre ham til en trell.

Den siste statistikken viser at det på ett år er brukt over 700 millioner kroner i landet vårt på rusdrikk og tobakk. Tenk så på alle utgiftene til kino, teater, slibrige skrifter og mye mer. «… slike som elsker sine lyster høyere enn Gud.»

Pass deg, kristen, så du ikke blir dratt inn i «verdens» fangarmer!

16. Frigjøring fra dommen

Skriften taler helt tydelig om en bestemt dommens dag. At Gud vil holde dom over slekten, er ikke noe nytt. Denne jorden har vært vitne til mange domstider.

Da det falne mennesket ble jaget ut av Edens hage, var det en domshandling. Vannflommen, som ødela alt levende utenfor arken – alt som ikke kunne leve i vann – var en dom over slekten som levde den gangen.

Ødeleggelsen av Sodoma og Gomorra var en domshandling av Gud. Da farao og hæren hans druknet i Rødehavet, dømte Gud sine motstandere. Vi minnes også dommen over Jerusalem og det jødiske folket.

Verdenskrigen var en «dom over en gudløs kultur og en verdsliggjort kristendom». At Gud holder dom over den enkelte og over folkeslag, er altså ikke noe nytt.

Men Bibelen forteller at det kommer en bestemt dommens dag som vil ha sitt eget preg. Vi skal nevne noen av de bibelstedene som taler om denne dagen:

«… det er menneskenes lodd én gang å dø, og deretter dom» (Hebr 9,27).

«… på den dagen når Gud skal dømme det skjulte hos menneskene …» (Rom 2,16).

«Jeg så en stor, hvit trone, og ham som satt på den. For hans åsyn vek jorden og himmelen bort, og det ble ikke funnet sted for dem. Og jeg så de døde, små og store, stå for Gud, og bøker ble åpnet. Og en annen bok ble åpnet, som er livets bok. De døde ble dømt etter det som var skrevet i bøkene, etter sine gjerninger» (Åp 20,11–12).

To ting skiller denne dommedagen fra alle de tidligere dommene. Alle de myldrende millionene fra hav og land skal da møte fram. Og det er den siste dommen, som ingen kan anke. Domfellelsen kan ikke kalles tilbake.

Hvem kan fri oss fra å bli dømt ved denne domstolen? Det kan bare én: Dommeren selv, Jesus Kristus! Ta din tilflukt til ham i dag, i nådens tid.

17. Fri fra dommen

Vi skal nevne noe av det som etter Guds ord vil prege dommen på den «ytterste dag».

Det vil bli en personlig dom. Vi blir født en for en. Vi må bli frelst en for en. Vi dør en for en. Og vi skal bli dømt en for en.

Det blir en nøyaktig dom, for det er Gud som dømmer. Ingenting kan da skjules. Samvittigheten vår blir det farligste vitnet den dagen.

En bestemt synd vil få en strengere dom. Hvilken synd er det? Jo, motstanden mot evangeliet.

«Så begynte han å refse de byene hvor de fleste av hans kraftige gjerninger var gjort, fordi de ikke hadde omvendt seg» (Matt 11,20). «Med din hardhet og ditt ubotferdige hjerte hoper du deg opp vrede til vredens dag, den dagen når Guds rettferdige dom skal bli åpenbart» (Rom 2,5).

Det vil også bli en helt igjennom rettferdig dom. «Den ugudeliges livshistorie skal da skrives tvers over himmelen!» har en sagt. Alt det som er skjult her, skal fram. Himmelen, jorden og helvete må da vitne om at dommen er rettferdig.

Det er en forferdelig synd å forkaste evangeliet om Jesus Kristus, han som kom for å fri oss fra dommen og fortapelsen.

Hvordan skal vi kunne bli fri fra dommen på den «ytterste dag»? Det sier Guds ord oss klart og greit.

Jesus sier: «Den som hører mitt ord og tror ham som har sendt meg, han har evig liv. Han kommer ikke til dom, men er gått over fra døden til livet» (Joh 5,24).

Ved omvendelse og tro på Jesus, og ved å leve det enkle, sanne livet i lyset sammen med Gud, blir vi frigjort fra å bli dømt sammen med de ugudelige.

Hvordan er så ditt forhold til Jesus?

18. Frigjøring fra helvete

Ingen har talt klarere om fortapelsen enn vår Herre og Frelser.

Han sier: «Om din hånd frister deg, da hogg den av! Det er bedre for deg at du går vanfør inn til livet, enn at du har dine to hender og går bort til helvete, til den uslokkelige ild, hvor deres orm aldri dør og ilden ikke slokner … Og om ditt øye frister deg, da riv det ut! Det er bedre for deg at du går enøyd inn i Guds rike enn at du har to

øyne og blir kastet i helvete, hvor deres orm aldri dør og ilden ikke slokner» (Mark 9,43–48).

Lignende ord bruker Herren mange andre steder i Den hellige skrift. Hvem som helst kan finne dem ved å lese evangeliene.

Hva mener Herren med disse alvorsordene?

For det første mener han at fortapelsen er en virkelighet. Like sikkert som vi har sinnssykehus for de sinnssyke, fengsler for forbrytere som ellers ville være farlige for samfunnet, og epidemisykehus for smittebærere så de ikke skal smitte andre, like sikkert finnes det et sted for dem som ikke vil ta imot den frelsen Gud har tilbudt hver eneste en av oss.

Himmelen ville være uutholdelig for dem som ikke har det sinnet som hører hjemme der.

Dernest formaner Jesus oss i disse og lignende ord til å gi slipp på alt som vil hindre oss i å bli frelst, selv om det er så kjært som hånden og øyet.

Ingen som tar imot frigjøringen i Kristus, skal gå fortapt. Hør noen ord om Guds hjertelag mot deg:

«For Menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det som var fortapt» (Luk 19,10).

«… han som vil at alle mennesker skal bli frelst …» (1 Tim 2,4).

«For så har Gud elsket verden (deg) at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» «Den som tror på Sønnen, har evig liv. Men den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham» (Joh 3,16.36).

«Bare når vi i likegyldighet og vantro skyver denne muligheten til frelse i Kristus fra oss, inntrer fortapelsen i endelig forstand», sier domprost Skovgaard-Petersen.

19. Om å leve et frigjort liv

Vil vi leve et frigjort og lykkelig liv overfor tidsånden og ikke bli fanget, slik Demas, Lot og mange andre ble, skal vi huske disse tre tingene:

1. Vi er frigjort for å være Herrens rettmessige eiendom. «… han som ga seg selv for våre synder for å fri oss ut fra den nåværende onde verden …» (Gal 1,4).

Ved omvendelse og tro på Kristus er vi blitt nye mennesker i sinnet vårt, så vi etter den nye naturen ikke lenger trives i det syndige i verden.

Da kameratene ville lokke Augustin tilbake til det gamle livet i synd, ropte han: «Det er ikke lenger Augustin!»

2. Legemet vårt skal stilles fram til Herrens tjeneste. Alt det vi er og har, hører Herren til. Og med alt skal vi ære ham og være med og fremme hans rike.

«Jeg formaner dere altså, brødre, ved Guds miskunn, at dere fremstiller deres legemer som et levende og hellig offer til Guds behag … Og skikk dere ikke lik denne verden, men bli forvandlet ved at deres sinn fornyes, så dere kan dømme om hva som er Guds vilje: det gode, det som han har behag i, det fullkomne» (Rom 12,1–2).

Forretningsmannen, håndverkeren, gårdbrukeren, husmoren, hushjelpen – vi er alle, hver i sin stand og stilling, frigjort i Kristus for å være hans representanter der vi er satt i verden, så hans navn kan bli æret ved livet vårt.

3. Det skal også hjelpe oss til å leve et frigjort liv at vi venter vår Herre og Frelser fra himmelen. De første kristne levde i håpet. De hilste hverandre med ordene: «Herren kommer!»

La oss takke for barnekåret, være tro i tjenesten og så vente på Herren. Det skal hjelpe oss til å bli frigjort fra tidsånden i verden i dag.

20. Frigjort til –

Når en synder i tro tar imot frigjøringen i Kristus, blir han med en gang satt inn i Guds familie. Han blir et Guds barn. Ved sin vantro og ulydighet hadde han mistet barnestillingen. Nå får han den igjen.

«Men da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, for at han skulle kjøpe dem fri som var under loven, så vi skulle få barnekår» (Gal 4,4–5).

«Hvorfor har Kristus gjenløst deg?» spør barnelærdommen vår. «For at jeg skulle være hans egen som en dyrebar skatt, alltid leve under ham i hans rike og tjene ham.» Vi er altså frigjort til barnekår og tjeneste.

Apostelen sier det klart i kapitlet der han taler om frigjøringen fra å tjene synden: «Og når dere nå er frigjort fra synden, er dere blitt

tjenere for rettferdigheten.» «Men nå, når dere er frigjort fra synden og er blitt tjenere for Gud …» (Rom 6,18.22).

Frelst for å tjene! Det står på en tavle hjemme hos oss. Og det skal vi aldri glemme.

Som frigjorte barn av Gud skal vi stille oss til tjeneste for ham som har frigjort oss. Barnekåret er det største og det viktigste. Så kommer tjenesten.

Mens jeg skriver disse linjene, fryder det mitt hjerte at jeg, uverdig som jeg er, skal få være hans frigjorte, lykkelige barn og samtidig hans tjener.

Det er min bønn at livet mitt må være overgitt til ære for ham som har forløst meg. Det er også min bønn for deg som leser dette.

«… han som ga seg selv for oss for å løse oss ut fra all lovløshet, og rense for seg selv et eiendomsfolk, som med iver gjør gode gjerninger» (Tit 2,14).

«For vi er hans verk, skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud forut har lagt ferdige for at vi skulle vandre i dem» (Ef 2,10).

Det er hensikten med frigjøringen. La oss ikke glemme det.

21. Et frigjort liv

Frigjøringen i Kristus omfatter altså hele menneskelivet. En troende er fri fra syndens skyld, for han eier en full og hel syndenes forlatelse for Kristi skyld (Ef 1,7).

Han er i Kristus frigjort fra syndens makt, for synden fikk sin dom på korset. Han kjenner daglig synden i sin natur, men den kan ikke fordømme ham, for det er ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus (Rom 8,1).

Sorger og bekymringer vil daglig møte en troende, men han har fått barneretten til å kaste all bekymring på Herren (1 Pet 5,7).

Verdensånden vil trenge seg inn på en troende, for han er ennå i verden. Men han har fått en ny ånd som ikke er «av verden». Derfor kan han leve et frigjort liv midt i en verden som «ligger i det onde» (Joh 17,14; 1 Joh 5,19).

Josef var en frigjort mann, selv om han ble kastet i fengsel fordi han nektet å leve etter kjødet. Daniel var en lykkelig, frigjort mann midt blant løvene, for han eide den levende troen på en allmektig Gud.

Hans Nielsen Hauge var fri, selv om han var lenket. Han synger i fengselet:

Jeg er hos Gud i nåde –
hva skader verden meg
om den en stund får råde
og stenger meg min veg?
Om den mitt legem binder
i fengslets mørke skjul,
dog ånden overvinner
og holder glad sin jul.

Paulus og Silas sang lovsanger til Gud i det romerske fengselet, for ånden deres var ikke bundet.

Det er til dette frigjorte, lykkelige livet vi innbyr alle som leser disse linjene. I Kristus Jesus er det utfrielse fra all slags trelldom.

Bare slipp Guds Sønn til. Gi ham frie hender. Overlat deg til ham, slik du er. Han løser selv båndene dine og viser deg at du er frigjort.

Han roper på korset dette veldige ordet: «Det er fullbrakt!»

Den avgjørende prøve

«Da de hadde holdt måltid, sier Jesus til Simon Peter: Simon, Johannes' sønn, elsker du meg mer enn disse? Peter sier til ham: Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær. Jesus sier til ham: Fø mine lam!

Igjen sier han til ham, annen gang: Simon, Johannes' sønn, elsker du meg? Han sier til ham: Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær. Han sier til ham: Vokt mine får!

Han sier tredje gang til ham: Simon, Johannes' sønn, har du meg kjær? Peter ble bedrøvet over at han den tredje gangen sa til ham: Har du meg kjær? Og han sier til ham: Herre, du vet alt, du vet at jeg har deg kjær. Jesus sier til ham: Fø mine får!» (Joh 21,15–17)

1. Hjertebladet i kristenlivet

I fortellingen om Herrens samtale med Peter, da Jesus spurte tre ganger: «Elsker du meg?», blir vi ført inn i kristenlivets aller helligste. Kjærlighetsforholdet mellom Jesus og den frelste synderen er hjertebladet i kristenlivet. Levende kristendom er nemlig samfunn med Guds Sønn.

Apostelen Paulus sier: «Gud er trofast, han som kalte dere til samfunn med sin Sønn, Jesus Kristus, vår Herre» (1 Kor 1,9). Og apostelen Johannes sier det slik: «Vårt samfunn er med Faderen og med hans Sønn, Jesus Kristus» (1 Joh 1,3).

Hvordan kom dette forholdet mellom Jesus og Peter i stand?

Før han ble omvendt, var Peter en rettskaffen, religiøs mann som nøye fulgte forskriftene i Moseloven.

Senere i livet sier han en gang til Herren: «Aldri har jeg spist noe vanhellig eller urent» (Apg 10,14). Om noen hadde sagt til ham at han

var en fortapt synder, ville han sikkert ha blitt forarget og pekt på sitt moralske liv og sin rene ferd.

Men så kom han nær Herren. Jesus kom om bord i den samme båten, og da fikk Peter se litt av sin synd.

Jesus som forbilde og eksempel er så himmelhøyt hevet over oss at det beste vi kan få til, blekner og blir skittent.

Peter var blitt en synder. «Herre, gå fra meg, for jeg er en syndig mann!» sier han til Herren (Luk 5,8).

Men på den bønnen hørte ikke Jesus. Tvert imot, nå var Peter skikket for samfunnet med Den Hellige. Nå hadde han bruk for hans tilgivende nåde.

Så ble han ført til Jesus av sin egen bror, Andreas. Og siden ble han alltid hos Jesus. Det holdt nok på å briste av og til, men kjærlighetsforholdet holdt likevel.

2. Den avgjørende prøve

Det var en gripende samtale mellom Jesus og Peter der ved Tiberiassjøen. Tre ganger spør Herren: «Elsker du meg?»

Peter ble stilt overfor den avgjørende prøven på et ekte liv med Kristus. Og den var ikke til å komme forbi. For Jesus nevner ham ved navn: «Simon, Johannes' sønn, elsker du meg?» Han måtte svare, og han måtte svare sant.

Peter bestod prøven.

I dag vil Jesus spørre oss som leser denne lille andakten. Her nytter det ikke å vri seg unna. Alt annet, om det er aldri så fint, kan ikke erstatte selve hjertebladet i kristenlivet!

Det ser vi av sendebrevet til Efesus. Han som brevet var stilet til, hadde så mange fortrinn. Men Herren sier disse alvorsfulle ordene til ham: «Men jeg har imot deg at du har forlatt din første kjærlighet» (Åp 2,4).

«Hvordan skal jeg da kunne vite om jeg elsker Jesus?» spør du.

La oss ta et bilde fra et godt ekteskap. Er forholdet rett, er det bare én som får min udelte kjærlighet. Hva kjennetegner så dette forholdet? Vi kan nevne ett og annet.

Den jeg elsker, vil jeg gjerne være sammen med. Slik er det også med kjærligheten til Jesus: Vi vil gjerne være der han er.

Hvor er så Jesus? Hvor kan jeg pleie samfunnet med Herren?

Han er i lønnkammeret. Der kan du være sammen med ham. Det har han lovt.

Så er han i Ordet. Ja, han er selv Ordet i egen person. «Ordet ble kjød», sier apostelen (Joh 1,14). Alle vi som tror, har opplevd at Jesus møter oss i Ordet med både sin tukt og sin trøst.

Han er også i de troendes forsamling og i nattverden. Elsker vi Herren, vil vi gjerne være sammen med ham, både i lønnkammeret, i Ordet, i de helliges samfunn og ved nattverdbordet.

Gjør ved din Ånd, o Herre kjær,
vi kommer deg alt mere nær
i kjennskap, kjærlighet og tro,
til vi får evig sabbatsro.

Den jeg elsker, vil jeg gjerne dele alt med.

Åpne hjerter og åpen sak,
det er livslykkens åndedrag.

I et lykkelig ekteskap er dette en lov som ikke kan brytes. De to deler alt og har ingenting skjult for hverandre.

Slik er det også i forholdet til Herren. Den som er født av Gud og har fått Jesu Kristi sinn, vil dele alt med Herren.

Si allting til Jesus, han kjenner deg så vel.
Han vet hva som engster og trykker din sjel!

Den troende forteller Jesus både de minste og de største ting. Det er kjærligheten som driver ham til det. Han kan ikke la være.

Den jeg elsker, vil jeg gjerne ære og glede så langt jeg kan. I samme grad som jeg elsker Jesus, vil jeg ære og opphøye hans hellige navn og være med på å gjøre navnet hans kjent for andre. Min bønn blir denne:

At alt mitt liv må være
oppofret ham til ære,
som dyrt meg har forløst!

Den jeg elsker, vil jeg forsvare når det trengs. Det sårer oss når den vi elsker, blir hånet eller misforstått.

Slik er det også i mitt forhold til Jesus. Elsker jeg Herren i sannhet, kjenner jeg en tydelig smerte i hjertet når hans hellige navn blir misbrukt, eller når noen av vennene hans blir misforstått.

Så kan vi da svare på hjertespørsmålet: Elsker vi Jesus? Kjenner vi oss igjen i det som er nevnt her, da er Guds rene kjærlighet utøst i våre hjerter ved Den Hellige Ånd.

3. Brudens sinn

«Hun ser bare på brudgommen. Hvor dyrebare gavene enn er, er de ingenting mot brudgommen selv og hans dyre blod», sier Rosenius.

Luther sier: «Om Kristus så ga oss alle helgeners hellighet og alle englers herlighet, ville vi likevel ikke akte det hvis han ikke ga oss seg selv. En kan ha fått gaver, både visdom og styrke, uten å være brud. For det går an å elske disse gavene uten å kunne si: 'Du, du er min.' Den rette bruden sier: 'Deg, deg alene elsker jeg. Deg, deg alene vil jeg ha. Du er min! Du selv er mitt høyeste gode – ikke ringen eller de smykkene du har gitt meg.'»

*

Apostelen Paulus sier at Kristus er hans liv. Med det vil han si at uten Kristus er alt død og fortapelse, selv om han hadde all verdens rikdom og kultur.

«Hvem har jeg ellers i himmelen? Når jeg bare har deg, begjærer jeg ikke noe på jorden», sier salmisten (Sal 73,25).

«Min elskede er min, og jeg er hans», sier bruden i Høysangen (Høys 2,16). Sangeren sier det på sin måte:

Han er min rikdom og min ære,
min hjertens lyst og tidsfordriv.

*

Tenk deg at en ung mann er reist utenlands for en tid. Han sender den ene gaven etter den andre til bruden sin, som venter på at han skal komme hjem igjen. Det er kostbare gaver, og nyttige er de også.

Men kan disse gavene erstatte brudgommen? Slett ikke. Det er ham bruden lengter etter, helt til han kommer.

Slik er det med en sann troende. Han takker for både de timelige og de åndelige gavene og velsignelsene som han daglig får av sin Herre og Frelser. Men de kan ikke erstatte brudens lengsel etter Jesus selv.

Det er det rette sinnet for en brud. Har du dette sinnet i ditt forhold til Jesus?

4. Det rette utgangspunktet

«Hjertet mitt er så kaldt og dødt. Jeg elsker ikke Jesus slik jeg ønsker. Og når jeg kjenner etter i hjertet, finner jeg så mye stygt og syndig som gjør meg urolig og redd.»

Slik klager mange troende. Deres inderlige bønn er denne:

Å tenn mitt hjerte opp igjen
med kjærlighetens iver,
så jeg giver meg ganske til deg hen
og alltid hos deg bliver!

Hvordan skal vi da bli varme og brennende i vår kjærlighet til Jesus? En av de gamle fedrene sier:

«Skal jeg få kjærlighet til Frelseren, må jeg lære ham å kjenne slik at jeg blir inntatt av ham. – Det visste den gamle læreren som fikk besøk av en fortvilet mann. Mannen var full av sorg fordi han ikke kunne si at han elsket Jesus. Den gamle svarte: 'Da vet jeg ikke bedre råd enn at du vender spørsmålet tilbake til Frelseren og spør ham: Elsker du meg? For det er ikke din kjærlighet til ham, men bare hans kjærlighet til deg som kan hjelpe. Det står jo: I dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss og sendt sin Sønn til soning for våre synder (1 Joh 4,10).' Da de hadde talt en stund om dette, sa mannen: 'Nå kan også jeg si: Herre, du vet at jeg har deg kjær!' Han gråt av bare glede.»

Ja, slik er det. Vi må finne det rette utgangspunktet. Kjærligheten blir tent og får næring i hjertet mitt når jeg ser på Jesus og hans grenseløse kjærlighet til meg.

Men vil min kjærleik kolna av,
min Frelsar eg deg bed;
Å minn meg om din kross og grav
og om Getsemane.

5. Oppgaven

I samtalen med Peter ville Herren først gjøre ham oppmerksom på gaven. Derfor spør han tre ganger: «Elsker du meg?»

Når dette er klart – når vi sammen med Peter har sett oss glade og varme på den vidunderlige kjensgjerningen at vi er elsket av Jesus, og at vi derfor elsker Herren – da gir han oss en oppgave.

Til Peter sa han: «Fø mine lam! … Vokt mine får!» (Joh 21,15–16).

Med andre ord: «Nå skal du ikke leve for deg selv, men gi til andre det du har fått av meg. Du har min kjærlighet og min kraft og visdom. Gi det videre til andre. Det du gjør for en av de minste, det gjør du for meg.»

Gode gjerninger er de som flyter fra den rette kilden: troens samfunn med Jesus.

Jeg vil ha del i hans lidelsers samfunn ved å lide med hans fattige barn på jorden. Jeg vil hjelpe dem med det sinnelaget og de gavene han har gitt meg.

Gå omkring i Jesu navn,
hjelpe, trøste, stille savn,
vise medynk, tørre tårer,
læge alt som hjertet sårer.
Virke sådan i det stille,
det var det jeg gjerne ville.

Kjærlighet oppfinnsom gjør,
Gud vil åpne meg en dør.
Jeg meg med en glad vil glede,
med en sorgfull vil jeg grede.
Virke sådan i det stille,
det var det jeg gjerne ville.

Livet vårt er så kort. La oss som tror på Jesus, ta imot så mye nåde at vi daglig kan ha noe å gi til dem som Herren sender i vår vei.

Lytt stille til klagen deres. Gi deg god tid med den enkelte. Gi så av den overflod som Herren har gitt deg.

Da skal ikke livet ditt være nytteløst. Men fra ditt liv skal det, som Skriften sier, «flyte strømmer av levende vann» (Joh 7,38).

Om Johannes Daasvand

1884–1955

Johannes Daasvand (1884–1955) var en av de mest kjente forkynnerne i Norsk Luthersk Misjonssamband, og han ble kalt «sjelesørgeren blant forkynnerne». Han ble født på Flystveit i Åseral 13. januar 1884 og fikk en tung oppvekst. Faren ble dømt for mishandling av familien, og Johannes vokste opp på barnehjemmet Ebenezer i Kristiansand. Han tilskrev selv morens bønner mye av det som senere skjedde. Som 19-åring ble han frelst under en vekkelse i Åseral i 1903, gjennom et vitnesbyrd over Rom 5,6: «Mens vi ennå var skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige.»

Han fikk ingen skolegang ut over omgangsskolen, men lærte seg selv engelsk og tysk. Fra 1906 reiste han som forkynner i Misjonssambandet, og han ble senere kretssekretær i Trøndelag og Stavanger, bysekretær i Stavanger og forkynner for hovedstyret. Han var også lærer ved bibelskolen i Bergen og reiste fem ganger til Amerika. Han var med i vekkelser fra Ogna og Egersund til Trondheim, Mandal og Vennesla. I mange år skrev han daglige andakter i Stavanger Aftenblad under navnet «Plogmannen», og han talte i radioandakter.

Daasvand skrev mer enn tjue bøker og hefter. Mottoet hans var «Guds rike først». Han døde i Kristiansand 13. september 1955. Tormod Vågen kalte ham «ein av Noregs største evangelistar».